

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Amb tota cordialitat saludo, des de les columnes republicanes i democràtiques de "LA CAMPANA DE GRACIA", tots els seus lectors i amics en aquestes hores de profunda emoció liberal.

"LA CAMPANA DE GRACIA", que visqué les hores breus i dignes de la República del 1873, i que des de llavors ha lluitat per aquesta, pot estar satisfeta de la seva obra.

Avui la República de 1931 és un fet gloriós i definitiu, i per això mateix us demano a tots cooperació i bona voluntat per a mantenir l'ordre en el nou règim, que necessita, per a ésser un règim democràtic, l'ajut del poble.

Lluís Companys.

L'AVIA

Teresa Claramunt ha mort. A Catalunya tenim un Avi, viu, i ben viu, i per molts anys: En Francesc Macià. Teniem també una Avia: Teresa Claramunt, morta, ben morta; però l'espiritualitat de la qual resta entre nosaltres, viva, ben viva. Diumenge, al matí, foren conduïdes les seves despulles mortals al cementiri. La terra li serà lleu mortalla que no impedirà percebre les emanacions de la seva bondat voluntàriament sentida i espontàniament practicada.

L'Avia havia estat una apòstola de les doctrines humanes, de la fe sublim en un esdevenidor de pau entre els homes de bona voluntat damunt la terra.

Tot el món del treball a Catalunya, amb representacions diverses d'arreu d'Europa i de més enllà de la mar, va retre homenatge a la batalladora fembra que fou en vida Teresa Claramunt, exemple digne de la nostra raça: l'Avia era catalana, per bé que obrava com a ciutadana del món.

Sota el rocam i la vegetació del Montjuïc jau el seu cos, estoig que fou de la seva ànima puríssima.

En aquesta primavera de l'any de gràcia i de justícia de 1931, la muntanya maleïda queda deslliurada de les tenebres que obs-

curien el seu nom; la llegenda de crims afrosos comesos damunt seu queda closa. Francesc Ferrer Guàrdia, el màrtir afusellat a l'ombra seva, és occit en els principis de la llegenda que avui clou la inhumació del cos de Teresa Claramunt. Així sia.

Un noble i brau baró que també gustà els turments del castell tenebrós, En Pere Corominas, acompanyà, entre altres persones prestigioses, el fèretre; i això vol dir quina categoria social i humana, en el veritable sentit, ocupava la matrona estrènua entre els seus conciutadans, i, sobretot, quin grau de comprensió i d'eficàcia han assolit les doctrines predicades i practicades per l'apòstola suara traspassada en el món del treball i també en el de la intel·ligència. De la matèria sagrada de Teresa Claramunt serà construïda, elaborada la veritable aristocràcia del futur, per la seva alta mentalitat i per la seva bondat, sense altres límits materials que la mort.

De l'exemple de persones com aquesta que ara honorem n'ha de sortir la societat futura. Els que quedem ens hem d'enfortir i educar bo i pensant en l'obra seva, que és, ha d'ésser, l'obra de tots els homes de bona voluntat, que ha de fer d'aquest planeta un món millor.

AUGUST DE MONTCADA

Per Catalunya i per Espanya

Catalunya ha estat constantment un focus perturbador en l'Espanya unitària dels Borbons. Espanya, de molts anys ençà, per causa de Catalunya, no ha conegut la tranquil·litat, no ha pogut tenir un llarg període de govern estable. Totes les crisis espanyoles eren produïdes per algun moviment convulsiu d'aquesta Rambla barcelonina, *pan viva*, que ha conegut tota mena de manifestació cívica, tan castigada, que ha sofert tota mena de repressions i d'atemptats.

Si la causa d'aquesta intranquil·litat constant d'Espanya era Catalunya, els culpables, però, n'eren els governs representants de l'ambició i de la incapacitat borbòniques; els seguidors de la política de Felip V, contrària a tota llibertat de Catalunya.

Incapaçs i poc virils per enfrontar-se amb els nostres problemes, es complaien a desviar-los, a enterbolir tots els moviments sentimentals del nostre poble. La única mesura de govern emprada a Barcelona pels governs d'Alfons XIII, es pot ben dir que han estat els agents provocadors. Des de l'atemptat del carrer dels Canvis Nous, de tràgica memòria, fins a la creació d'un cos de pistolers en actu, del govern de Barcelona no ha sortit cap iniciativa que no fos d'aquesta mena. I en això els ministres del darrer rei d'Espanya seguien la tradició dels Felips!

Al govern civil han estat preparades les més terribles manifestacions contra la vida civil barcelonina. Els crims subversius que han sembrat l'alarma, el mateix que els aparells explosius que han sembrat la mort, han estat pagats sovint pel Govern Civil de Barcelona. D'allí estant, eren preparades les farses més tràgiques, sense miraments i sense escrúpols, per justificar les represions.

Hi ha hagut moments en els quals podia dir-se que tot el que de dolent i de podrit hi havia a Barcelona, venia de Madrid. De Madrid fins i tot ens facturaven els polítics encarregats de desviar els moviments sentimentals i ideològics de les masses.

Què tenia, doncs, d'estrany que ací acabés per semblar-nos odiós tot allò que era castellà?... Què més lògic, en canvi, com a reacció a aquesta actitud nostra, que en les altres terres hispàniques el nom de Catalunya desvetllés prevençions i recels? Potser l'acusació més greu que es pot fer al regnat d'Alfons XIII, és el d'haver sembrat aquests odis o almenys aquests malentesos entre les terres hispàniques.

Que els culpables d'aquest estat morbós de sensibilitat en la península, n'eren les maniobres polítiques de l'ex-rei d'Espanya, en tenim avui proves paleses. Quan hauria estat possible, sota la monarquia d'un Borbon,

que un militar espanyol es pogués dirigir oficialment, en català, al poble de Catalunya?... Això ha estat, no obstant, possible el mateix dia que Alfons XIII abdicava. Hauria estat possible que, sota un Borbon, l'exèrcit espanyol hagués estat victorejat en passar per la Rambla de Catalunya, pel poble català?... Això, no obstant, s'esdevenia mentre Alfons XIII abandonava vergonyosament les terres espanyoles amb l'ermíni reial maculat pel perjuri.

Nosaltres tenim fe que aquesta efusió provocada per la proclamació de la República, entre Catalunya i les altres terres hispàniques, serà durable. Creiem que en els nous governs de la República no restarà cap reminiscència de l'ambició assimilista dels Borbons. Ai d'Espanya, si no s'esdevé així! Ai d'Espanya, ai de la República, si uns i altres no sabem perdonar els antics greuges, si no sabem veure qui era el culpable que emmetzinava les nostres relacions! Si no ho fem així, aquesta prova i exemple de civilitat que avui ha donat Espanya als ulls de l'Europa democràtica, restarà sense fruits. Les mateixes perturbacions que havien fet estèril i sagnant el govern d'Alfons XIII, faran estèril i sagnant el govern de la República.

El primer acte del primer dels catalans, després de proclamar l'Estat Català, ha estat d'estendre fraternalment els braços a totes les terres d'Ibèria. Però seguidament ha afegit que només mort, podria abandonar el govern de l'Estat Català, que ocupava per voluntat dels catalans. En uns altres llavis potser una frase com aquesta, que neix ja amb coturns històrics, faria ruboritzar. Però Macià no pot sentir el rubor de les frases, perquè la seva paraula no és paraula de rei—que les paraules de rei són sovint vanes—, sinó paraula d'home avesat a fer tot el que diu. I quan un home es disposa a morir per una causa, el seu exemple té sempre seguidors.

Ai d'Espanya, doncs, si no deixa complir lliurement la voluntat de Catalunya, si no correspon fraternalment l'abraçada noble i efusiva del primer dels catalans! Quina dissort fóra per ella i per nosaltres!

DOMÈNEC GUANSÉ

Quina llàstima que el miserable, l'odiós Arlegui hagi pogut morir al seu llit!

Hem de procurar que no hi morin els que foren com ell.

Foren molts els sacerdots que votaren la candidatura de la República.

Es un símptoma. I un exemple. Un bon exemple.

ESCLATANT TRIOMF DE LA REPUBLICA

Les eleccions de regidors que se celebren diumenge darrer, foren el plebiscit constituent que algú demanava mesades enrra. L'esclatant triomf de les candidatures republicanes fou la nota que va anticipar l'adveniment de la República per dos dies després.

Diumenge, malgrat el règim monàrquic que encara imperava, pot ben dir-se que s'havia implantat la República. Aparentment, tothom tenia que acatar reials ordres, però espiritualment, ens sentíem republicans, més republicans que mai...

DIMARTS...

El 14 d'abril de 1931 ha marcat el final de la dinastia dels Borbons a Espanya. A les nou del vespre sortia Alfons XIII de Madrid i, acompanyat de la guàrdia civil, marxà de la terra que havia des governat durant prop de trenta anys. Mentre ell en fugia, els representants del poble prenién possessió del govern que havia de regir en endavant la nació més rica, però convertida en el mercadeig pitjor que s'havia vist, pels del desordre.

A Barcelona, els republicans s'incautaren ben aviat de l'Ajuntament i la Diputació. Més tard caigué el Govern Civil. El darrer baluard, la Capitania General, a quarts de deu del vespre hissava la bandera republicana, com a tot arreu, la qual era saludada xardorosament.

Per tot arreu onejava la bandera tricolor, acompanyada de la nostra, la barrada, aquella bandera trepitjada per la dinastia que havia finit i els representants despotes que enviava a Catalunya. La senyera vilipendiada del nostre poble ha assolit els honors que li corresponien i ha rebut l'acatament espontani i fervorós de tots els ciutadans. El drap sagrat, la bandera santa, ha voleiat per l'espai en els avions de l'aeronàutica naval, ha estat hissada a tots els edificis oficials, els homes la besaven i les dones li oferien el seu pit. Per fi les barres grogues i vermelles eren quelcom més que un drap trepitjat pels sense ànima!

Salut, bandera catalana! Salut, germana republicana! Voleieu orgulloses pel cel blau de la nostra terra que us ha enviat la lluentor d'un dia esplèndid en les primeres hores que, agermanades, heu triomfat damunt la tirania i l'absolutisme!

COM VA ANAR LA COSA

A migdia de dimarts darrer, el poble s'adonà tot seguit que quelcom passava i, for mant manifestació, es dirigí al local de la Lliga, on saludà els cucurullus amb una xiulada i algunes pedres.

La plaça de Sant Jaume era petita per tant de públic com hi anava, que és impossible saber d'on sortia. El cert és que des del primer moment sabé de què es tractava i va posar-se en tot i per tot al costat dels revolucionaris que havien arrabassat de la Casa Gran la vara de Reial ordre. Lluís Companys prenia del senyor Martínez Domingo el bastó de la màxima autoritat municipal, i es possessionava de la Ciutat.

Moments després, a la Diputació tenia lloc un acte similar. El senyor Macià, president provisional de la República de l'Estat Català, prenia possessió del Palau de la Generalitat, i amb una protesta tardana del senyor Maluquer i Viladot, quedava constituït el govern provisional sota el comandament d'aquest gran home que es diu Francesc Macià.

Les gestions per apoderar-se del Govern Civil i la Capitania foren molt laborioses i calgué fixar un termini de tres hores, que, transcorregudes, foren el fi de la jornada del 14 d'abril.

Havia transcorregut el primer dia de revolució, i el poble havia entrat de ple en totes les dependències oficials.

EL GOVERN REPUBLICA

Heu-vos ací com quedà constituït, a la matinada del dia 15:

Presidència: Niceto Alcalà Zamora.

Estat: Alejandro Lerroux.

Governació: Miguel Maura.

Hisenda: Indalecio Prieto.

Exèrcit: Manuel Azaña.

Marina: Santiago Casares Quiroga.

Gràcia i Justícia: Fernando de los Ríos.

Treball: Largo Caballero.
Instrucció Pública: Marcellí Domingo.
Foment: Alvaro de Albornoz.
Economia: Nicolau d'Olwer.
Comunicacions: Diego Martínez Barrios.

EL GOVERN DE L'ESTAT CATALÀ

Joan Casanoves; de l'Esquerra Republicana.

Manuel Carrasco; del Partit Catalanista Republicà.

Rafael Campalans; de la Unió Socialista de Catalunya.

Salvador Vidal Rossell; de la Unió General de Treballadors.

Ventura Gassol; d'Estat Català.

Casimir Giral; del Partit Radical.

Ha estat ofert un lloc a la Confederació Nacional del Treball.

LES NOVES AUTORITATS

Ha estat designat capità general de Catalunya, el senyor López-Ochoa.

Governador civil, el senyor Lluís Companys.

Alcalde, el doctor Aiguadé i Miró.

Tres homes, tres perseguits pel règim que s'acaba d'ensorrar. Tres persones que, seguint una tradició, passaven d'acusats a acusadors i que d'ells el poble n'espera la màxima energia.

FOCS I ASSALTS

Les tropes s'incautaren de dues camionades d'armes — fusells, bombes, municions — que aquesta patuleia del Sindicat Lliure tenien en el seu local del carrer de la Unió.

Serà necessari recordar que la "tropa" que es deia treballadora té per capitans Martínez Anido, Barrera, Sales i altres subjectes indesitjables.

El poble demana justícia a les autoritats de la jove República!

També, a les Rambles, Via Sacra dels barcelonins, vàrem veure cremar tot el paperam de la Unió Patriòtica. Donava goig de veure com els pupins fugien davant la veritat dels fets!

Al carrer de Ferran va ésser assaltada la gàbia d'aquell paperot que es digué "La Protesta" i que ja ha passat a millor vida. Mai havíem sentit tant de goig com el matí del dimecres — declarat de festa Nacional — que trepitjàvem el verí d'aquelles males ànimes.

SALUTACIÓ

Benvinguda sies, República Catalana! I benvinguda també, la Nacional! Que el teu adveniment sigui de glòria per la terra que estímem molt més que els qui t'havien portat a la ruïna.

Nosaltres et saludem i cridem amb tota l'ànima:

Visca la República Catalana!

Visca la Llibertat!

J. T. R.

Un pes que ens hem tret del damunt

Heu-vos ací el que, ben descansadament, cobrava la família real:

	Pessetes
El rei	7.000.000
La reina	450.000
Príncep d'Astúries	500.000
Infant Jaume	150.000
Infanta Beatriu	150.000
Infanta Maria Cristina	150.000
Infant Joan Carles	150.000
Infant Gonçal Manuel	150.000
Infanta Maria Isabel	250.000
Infanta M. de la P. Joana	150.000
Infanta Maria Eulàlia	150.000

Total: Un robatori

Un president de República, com podeu veure, resulta bastant més baratet. I, sobre tot, la nació no li ha de mantenir la família.

Ja tenim la República: La segona que neix a Espanya i a la qual desitgem més sort i més vida que a la primera. Tenim fe, però, que així serà: Si lluitant i sofrint l'hem sabut guanyar, també hem de saber defensar-la. Defensar-la amb el llbre i l'espasa, amb el cervell i amb el cor, amb la intel·ligència i la força. Santa República, Mare Nostra!

14 D'ABRIL DE 1931

INTENCIONS

ELS BONS I ELS DOLENTS

Ja no cal dir-ho; escrivim aquesta crònica d'avui amb una gran alegria, amb una gran emoció. Tot això que és tan lúcid, tan clar, tan seré, ens sembla incoherent, fantàstic. Ens fa l'efecte que somniem, i tenim por de despertar.

Ahir, nosaltres, els qui havíem lluitat, els que havíem sofert, els que estàvem fixats per la policia, els que havíem visitat la presó amb freqüència, els que mai no havíem especulat amb el nostre ideal, érem els dolents, els indesitjables, els enemics, els perturbadors. Els bons eren la gentussa de la Unió Monàrquica i de la Lliga, les criatures del baró de Viver i el comte del Montseny—que hauran d'ésser processats per tal que rendixin comptes dels diners de la ciutat—de la xusma feixista dels "legionarios" d'Albiñana—d'Albiñana, el processament del qual demanem també per conspirador, per fomentador del desordre i per haver depositat en un banc estranger, el Crèdit Lyonnais, cinc-cents mil pessetes que no són seves. Els bons, ahir, eren aquests i Cambó, l'home funest de Catalunya, l'arribista, l'avalador de bancs en fallida, el grotesc enemic de Josep Ortega i Gasset, el col·laborador de Primo de Rivera. L'últim puntal de la monarquia podrida, de la qual ja, sortosament, ens havem lliurat.

A nosaltres tota aquesta gent ens mirava amb recel, amb menyspreu, amb odi. Ens ferien tots els escarnis, tots els mals que pogueren. Ens enviaren sovint la policia—que ara tant ha canviat i està més mansa que un anyell—a fer-nos registres domiciliaris, ens empresonaven, ens exiliaven. No ens crucificaren, no ens afusellaren, no ens llençaren al foc, com en temps de la Inquisició—la Inquisició que tant enyoraven ells i el seu rei, aquest nét de l'abjecte Ferran VII que, amb tot i la seva "chuleria" i la seva "majeza", ha hagut d'anar-se'n més que de pressa—, perquè, malgrat la impunitat que els donaven la protecció de la policia i la guàrdia civil, tenien por de fer-ne un gra massa. I, en efecte, aquesta por era ben raonada: el 1909, Alfons XIII podia impunement assassinar Francesc Ferrer Guardia. En 1930 no ha pogut assassinar impunement els capitans Fermí Galán i Angel Garcia Hernández, i ha pagat la sang dels màrtirs amb la corona. Quan la nit del vuit Thermidor Robespierre fou derrotat a la Convenció—de la qual, com de tota la França, havia estat amo i senyor fins llavors—, un del públic, li cridà: "—Robespierre; la sang de Danton t'ofega!"

A Alfons XIII, l'últim Borbó, la sang de Galán i Garcia Hernández el destrona. I la sang vessada a Annual, on moltes mares es-

panyoles es quedaren sense fills. I la sang vessada en vagues i repressions salvatges, als carrers de Madrid, de Barcelona, de València, de Bilbao.

Ara els bons som nosaltres. Per diverses causes: perquè hem triomfat, perquè hem fet la República i no hem cremat cap capellà ni ens hem menjat cap burgès a la brasa. Darrerament, la monarquia i la seva estúpida gent a sou, pretenien semblar el pànic, mixtificar el moviment antimonàrquic, amb el paper comunista. Era precís unir-nos tots, emparar-nos en el rei i l'església, si volíem vèncer el perill comunista.

Si no ho fèiem així vindrien uns homes mal vestits, bruts de sang, ebris, i amb unes barbes i unes cabelleres terribles, i ens prendrien les nostres dones, assaltarien els Bancs, abolirien la propietat, etc., etc. Cambó—un dels homes que més ha fet el ridícul aquests últims anys—parlava de l'anarquista de Terrassa. El govern, i la Premsa afecta al govern, parlava—en ocupar-se d'algun moviment, d'algun acte contra la monarquia—d'"elementos extraños". Perquè la qüestió era aquesta, i aquesta la maniobra: fer por, desorientar l'opinió.

Quan hom celebra les eleccions, els comunistes, però, no surten per enlloc.

Ara nosaltres som els bons. Hem guanyat, tenim ço que hem anhelat tants anys: la República. I la tenim sense sang, sense disturbis, cas únic en la història del món. El nostre poble, tan calumniat, presentat als ulls de la burgesia com una bèstia ferotge i repugnant, ha sabut rebre la República com calia: amb un gest magnífic, que no ha tacat de sang. El gest de la seva alegria infinita, delirant, que ha omplert l'aire i els carrers i places d'Espanya de crits, d'acclamacions, de rialles, de cantos.

En aquesta alegria delirant del poble hi havia, però, una gran serenitat, un seny profund, una noció exacta del deure a complir. Cal que el poble mantingui la seva actitud. Cal que vetlli per la República, que, com l'ha sabut guanyar, la sàpiga defensar. Perquè ara tots seran republicans, però en molts d'aquests republicans hi haurà els enemics. Cal que el poble no es deixi desviar del seu camí—que és el de l'ordre i el del seny—per extremismes sospitosos, per agents provocadors, per radicalismes tèrbols.

Hem de donar al món l'exemple d'un poble que sap governar-se sense reis de dret diví. I hem de pensar—sense impaciències, sense angúnies—que el govern de la República sabrà exigir totes les responsabilitats, "absolutament totes", als que fins avui foren els assassins del poble!

Lluís CAPDEVILA

Els dos pols

D'entre els diversos homes representatius en la política i l'actuació pública de Catalunya que corren pel nostre país, dos n'hi ha que han fet vibrar més intensament la nostra ànima: són Cambó i Macià.

Són aquests dos homes, Cambó i Macià, les dues figures que, sobresortint d'entre els homes públics de la nostra terra, han dividit i abassegat les multituds del nostre país en nom cadascú dels seus ideals i doctrines respectives.

Nascuts ambdós en el mateix pla inicial de la ideologia nacional, del nacionalisme sentimental i romàntic de primers de segle, han estat i són els dos homes que han sabut fer despertar el poble i els que amb les seves actuacions, segures o equivocades, han fet viure amb més intensitat les multituds del nostre país.

Cambó i Macià, heu-vos ací els dos homes que són dos símbols de la ideologia i del pensar del nacionalisme del nostre poble, que han tingut entorn d'ells l'esguard fit de la gent.

Iniciats junts en el mateix punt de partida del nacionalisme, són els representants de les dues tendències en què està dividit el fet del catalanisme i són els dos pols de l'opinió pública catalana, que, separats enormement l'un de l'altre, no es podran entendre mai.

Són els representants dels dos sectors del nostre país: el maquiavelisme i la sinceritat, la burgesia i el poble, la mentida i la veri-

tat, els reaccionaris i els rebels, els traïdors i els honrats.

Amb oberta divergència del fer de cadascú, aquests dos homes, Cambó i Macià, per un voler del destí, en els grans moments de la nostra història, de la història de Catalunya, en què ha vibrat més intensament l'opinió popular, s'han trobat front a front, en avinenteses ben oposades.

L'any 1906, llavors de la Solidaritat Catalana, mentre l'un, amb el cor encès per l'ideal, es jugava la carrera, l'altre ascendia a diputat; quan en el 1918 l'un deia fanfaronades per la Rambla tot dient que portava l'autonomia a la butxaca, l'altre s'oferia en una assemblea d'esquerres amb trenta mil homes per a un moviment popular; mentre l'un, venent-se l'ànima per esgarapar una casaca de ministre creava el sonnetent fent "ambo" amb Martínez Anido, l'altre oferia diners per crear periòdics i creava l'Estat Català; quan en el cop d'Estat de Primo de Rivera, Cambó i els seus li feren esqueneta, Macià, perseguit i encausat, desafiava el dictador i ordenava la quimèrica invasió dels catalans a Prats de Molló; i quan Cambó, fent el joc de la giravolta, s'oferia humiliant-se a l'autocràcia de Madrid i demanant el poder d'una cartera, Macià, que en un rapte d'heroisme havia entrat a Catalunya, era segregat per la policia i dut a la frontera, on les autoritats franceses l'expulsaren també al moment.

Mentre l'un, malgrat els cabells blancs, en tornar de l'exili, continua encara en la lluita amb el braó dels vint anys, fent-se

seves les aspiracions del poble de Catalunya, l'altre, conseller de bancs, president de la Chade, i cap de brot de les finances del país, es ven l'ànima i les idees i fa tot el que pot per trair Catalunya i va a besar les grades del tron que en anys endarrera volia esfondrar, i que s'ha esfondrat, per fi, i per sempre.

SALVADOR MAJÓ

Espurnes de la setmana

Recordem-nos de "Shum".
En aquesta hora de llibertat, recordem nos de "Shum"!

Recordeu-los, no els oblideu:
Comte de Montseny, ex-president de la Diputació.
Alfonso Sala, ex-president de la Diputació.

"Juanito" Marsans, del "Grupo Alfonso".
Lluís Plandiura, de l'Exposició.
Baró de Viver, ex-alcalde de Barcelona.
Joaquim Montaner, de l'Exposició.
(La llista seguirà.)

La República no ens l'hem guanyat nosaltres. Ha estat, encara que sembli estrany, la mateixa monarquia—a. f. p.—i l'estupidesa dels seus homes—qui ens l'han donat.

Tres noms:
General Despujol, fill il·lustre de Manresa i aficionat als "bulos".

General Milans del Bosch, aficionat als cotons.
General Martínez Anido, pacificador de Barcelona.

Annual i Berenguer.
No ho oblideu.

La República és l'ordre, la civilització.
La monarquia, en canvi, ha estat el crim, l'abús, el desordre, el negoci brut, el robatori.

Saber governar.
Però, també, saber castigar.

No heu advertit que ara, des del dia catorze, l'aire d'Espanya ja no fa olor de mort?

Compte amb els emboscats. No res de favoritismes, però a la República l'han de servir els republicans.

Afermar el nou règim, heu-vos ací la qüestió. Després n'altres problemes, tots els altres problemes.

No som pas amics d'armes, però en aquests moments demanem, perquè és necessària, una guàrdia cívica republicana.

No res de sembrar discòrdies, de fer diferències i separacions. Ens hem d'agrupar tots al servei de la República.

Un mort:
Garcia Prieto.
Un altre mort:
Puig i Cadafalch.

I aquells deu mil feixistes que havien d'anar a Madrid?
On aniran, ara, pobrets?

Al Sindicat Lliure s'han trobat bombes, pistoles i altres armes i municions.
Devien ésser per a imposar l'ordre.

El més mort de tots els morts:
Cambó.

Cal no donar certs espectacles ni demostrar que, sota l'ideal de la República, amaguem baixos apetits materials, mesquines passions personals.

La República ha d'estar per damunt d'aquestes misèries.
Entesos? Perquè si no ho enteneu, us ho direm més clar.

L'hereu de Felip V, el rei dels negocis bruts, el del tron tacat de sang, ja és fora.
D'ell no en queden ni els retrats. D'ell no en volem saber ni la cara que feia.

Un altre nom ben simpàtic als barcelonins: el general Barrera.

DEMANEM...

demanem al jutge Pàramo la revisió de la causa per la mort de Lolita Bernabeu, fet que tot Barcelona deu recordar i sobre el qual les autoritats de la Dictadura feren un silenci més que sospitos.

ELS QUE TORNEN

Ha tornat de l'exili En Bordes de la Cuesta, que, com es recordarà, hagué de marxar quan la primera dictadura.

També és, altra vegada, ací, En Granier-Barrera, expulsat pel general Berenguer.
Celebrem el retorn dels dos batalladors amics.

QUINS "MANOS"!

A Losada volien enterrar el rector de viú en viu, perquè no volgué lliurar certa quantitat com era costum.

Quins "manos", aquests! Amb gaires així, s'haurien acabat les negatives.

SEGUINT LA MODA

Ens arriba una publicació americana, escrita en espanyol, la qual publica fotografies de quatre comunicacions de l'oficina de censura dels EE. UU. en les quals s'avisava el segrestament de quatre edicions d'aquella publicació.

També a l'anquilandia?...
Alerta... Alerta...

UN REPUBLICA ALLIBERAT PEL POBLE

En el poble de Ciza, un ciutadà fou detingut i portat al quarteret de policia. Sis-centes persones, però, anaren allà, trencaren la porta del calabós i l'alliberaren donant visques a la República.

Això era abans d'ésser proclamada la República.

D'ELECCIONS

Han votat molts morts.
A Madrid un d'ells, i dels més significats, fou el marquès d'Alhucemas.

EL SACRIFICI

Cambó marxà a Madrid amb 39 graus de febre.
Pobra víctima!

M. T.—No ens atabaleu, que tenim altra feina.

J. T. R.—També anirà, si tenim lloc.
S. B.—Hi ha coses molt més importants a tractar.

B. M.—No feu pronòstics, que no us serviran de res.

E. P.—Acceptat i en torn de publicació.

F. C. R. (Navàs).—No us hem pogut complaure, per haver arribat massa tard.

M. P. (Castellfollit).—Va arribar quan el número ja era compost.

S. M.—En cartera.

A. de M.—Va.

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona

LLIBRE D'ACTUALITAT

DE LA DICTADURA A LA REPÚBLICA

Por el general
LÓPEZ OCHOA